

„Кини је потребна просперитетна Америка са отвореним тржиштем, а Сједињеним Државама је потребна Кина као партнер у решавању регионалних, безбедносних, еколошких и других питања,“ каже сарадник вашингтонског Центра Вудро Вилсон, Џон Ситилидис.

Ситилидис: “По много чему Азија постаје нови фокус америчког геостратешког интереса у поредјењу са некада примарним, а сада мање важним, фокусом на трансатланске односе. Као и председници Клинтон и Буш, председник Обама уочава важност економских и трговинских односа са азијским земљама, посебно Јапаном и економском суперсилом Кином. Током посете Јапану, председник је покушао да пружи уверавања Токију на стратешком нивоу о примарности како економских тако и безбедносних питања у односима САД и Јапана као резултат појаве снажне Кине, иначе - историјског непријатеља Јапана, и текуће севернокорејске нуклеарне кризе. То ће, иначе, бити два примарна аспекта Обамине poste Азији, мада треба укључити и Сингапур, који је од интереса за САД, као и за Јапан и Кину, као стратешки важан транспортни центар.

Глас Америке: Шта ће, по вашем мишљењу, бити у центру пажње председникових разговора у Азији?

Ситилидис: „Нагласак ће свуда бити стављен на пријатељске и партнерске односе, упркос чињеници да у Вашингтону постоји неизвесност у вези са дугорочним кинеским стратешким амбицијама. Ипак, у односима две земље сада постоје природни заједнички интереси – трговински и економски. Медјутим, с друге стране Кина развија веома јаку ратну морнарицу, укључујући и носаче авиона. Стога се поставља питање из којих разлога Пекинг гради такву флоту - да ли да би постао глобални изазов за Америку или је она једноставно намењена заштити регионалних акитвности и економских интереса Кине. Дакле, јака економија, која ће постајати све јача, могла би да подстакне и веће политичке и војне амбиције Кине.“

Глас Америке: Да ли ће САД и Кина моћи да превазидју прошлост непроверења пошто су оне ипак као велике силе потенцијални супарници?

Ситилидис: „Већи део тог неповерења је већ превазидјен медјусобном економском, трговинском и финансијском зависношћу. Кина не би могла да просперира, као што је то

учинила последњих 20 до 30 година без америчких потрошача. Нема другог тржишта за кинеску робу које би могло да се упореди са америчким. Стога је Кини потребна просперитетна Америка са отвореним тржиштем, а Сједињеним Државама је потребна Кина као партнер у решавању регионалних безбедносних, еколошких и других питања. Медјутим, Кина је комунистичка држава, мада у великој мери није потпуно тоталитарна, али је репресивна и аутократска, што на политичком плану доводи у раскорак Вашингтон и Пекинг, и то би требало имати на уму.“

(VOA)